

Novel·la sobre l'obsessió, el rebuig i la por

Antonio Ungar A ha escrit una novel·la inquietant, una novel·la sobre l'obsessió i el rebuig, sobre la por a aquest rebuig i al desconegut, sobre la incomprensió i, sobretot, una novel·la sobre l'amor (a una germana, a una mare, a una amant). Per a això se serveix d'un protagonista maniàtic, racista i feble, un ésser que es mostra temorós en el seu propi veïnatge, desconfiat. És aquest un personatge pel qual sent un una profunda tristesa, per la seua solitud, per la seua reclusió voluntària i per aquesta visió catastròfica del món que l'envolta, un món que s'esfondra, segons ell, per les hordes d'immigrants que transformen aquest barri en què ha viscut tota la seua vida i que ara amb prou feines reconeix.

Mírame (**Anagrama**), planteja més d'un debat intern en el lector, ja que sent aprensió per aquest traductor hermètic i covard, incapaç d'assumir els nous temps. Alhora, és impossible no simpatitzar amb ell, encara que molt probablement aquesta simpatia no sigui més que compassió disfressada, ja que el seu aïllament i la nostàlgia que sent per la seua germana morta demanen una mostra de caritat per la nostra part. Estem, per tant, davant d'un enfrontament de valors i ideals, de realitats, que Ungar reflecteix d'una manera absorbent i que arriba, fins i tot, a ser asfixiant a causa d'aquesta controvèrsia moral que planteja.

L'arribada d'una estranya família a l'altra banda del pati en què viu és el desencadenant d'aquesta història, una família de la qual desconfia per ser estrangers, fins al punt de considerar-los com a delinqüents, si bé entre ells es troba una jove que aviat serà la protagonista dels seus desvetllaments i de la pèrdua de la raó o desraó en què s'ha sumit ell mateix després de la desaparició d'una germana amb la qual segueix comunicant-se a través d'un diari en el qual anota absolutament tot. Tant és així que, a mesura que creix aquesta obsessió per la veïna de davant, confessa a la seua estimada germana, en aquest dietari, la instal·lació de càmeres al seu pis per espiar-la, una acció de dubtosa moralitat i fins a cert punt repugnant.

Amb el temps, a mesura que la seua obsessió s'incrementa, la seua actitud passiva s'anirà transformant fins al punt de posar en perill aquest *modus vivendi* d'internament físic i psicològic. En altres paraules, passarà a l'acció i començarà a prendre partit d'una vida que creu poder controlar però que se li revelarà, augmentant així la seua paranoia i el

MÍRAME

d'Antonio Ungar

Editorial: Anagrama

Barcelona, 2018

Pàgines 192

Narrativa

seu odi cap a si mateix, cap al que s'ha convertit i cap a un món que pretén alliberar del mal que, assegura, l'ha corromput a ell i a la resta de la humanitat.

L'escriptor colombià enreda al lector en una trama en què res sembla ser el que és, en la qual tot es mostra confús a través d'una atmosfera carregada, plena d'odi i frustració, de fluids corporals i sang, d'erotisme i violència. De forma extraordinària, Ungar ens submergeix en aquest cosmos incoherent, maleït i malaltís, ens inquieta i aconsegueix sorprendre'ns, demostrant així que en això d'explicar històries és un ésser avesat. Algú capaç de narrar una novel·la tan pertorbadora i complexa com aquesta, és algú que sap desxifrar l'absurd i la barbaritat d'un món en què els éssers humans som éssers imperfectes i incomplets, éssers que busquen el consol i que busquen ser estimats, davant tot.

Una lectura dura, intel·ligent, de vegades obscena però sempre, sempre, seductora i difícil d'oblidar. =

Eric Gras